

DVOJICA V SAMOTNEM KOTIČKU ANAPURNINEGA POGORJA

PUSTOLOVSKI VZPON NA SINGU CHULI

To je bilo eno od najbolj prvinskih in tudi najbolj pustolovskih plezanj slovenskih alpinistov v Himalaji doslej in poleg tega še v popolnoma novem območju mogočih Anapurn: **Bojan Počkar** in **Žiga Petrič**, člana Alpinističnega odseka Železnikar iz Ljubljane, sta od lanskega 6. oktobra zvečer do 7. oktobra zvečer v 23 urah preplezala direktno smer čez vzhodno steno 6501 meter visoke gore Singu Chuli, prišla na vrh gore in po isti smeri sestopila v bazni tabor, ki sta ga postavila na nadmorski višini 4250 metrov. Perunovo smer, kot sta jo imenovala, visoko poldrugi kilometer, sta preplezala v enem zamahu na alpski način, popolnoma brez pomoči šerp ali kolegov alpinistov, ki bi jima lahko kakorkoli pomagali. Ta drzna in moderna smer v ledu in skali vnovič potrjuje svetovno raven slovenskega alpinizma v Himalaji.

23 UR HIMALAJSKE STENE

Singu Chuli je himalajska gora drznih oblik. Zaradi strmih sten in zahtevnih dostopov je zelo redko obiskana, še manj pa ima uspešnih vzponov. Predstavlja kategorijo nižjih, vendar kompleksno zelo zahtevnih himalajskih vrhov, za katere so značilni vzponi v ekstremnih stenah in težavni dostopi.

Singu Chuli do prihoda obeh slovenskih alpinistov še ni bil preplezan z vzhoda. V alpinističnih krogih je bila vzhodna stena znana kot najtežja v tej himalajski gori ter je s svojo impozantnostjo in strmino predstavljala prvorazredni plezalski izziv. Cilj slovenskih plezalcev je bil v alpskem slogu preplezati direktno smer čez vzhodno steno in po njej priti na vrh gore.

»Na območju Anapurn ni mogoče na lahek način pridobiti višine,« je na tiskovni konferenci kmalu po vrnitvi v Ljubljano dejal Bojan Počkar, ki je natančno pripovedoval o njunem vzponu na vrh gore: »Plezati sva začela 6. oktobra 1995 ob pol desetih zvečer in sva brez postankov plezala do pol sedmih zjutraj naslednjega dne. Podnevi sva potem pet ur počivala in vzpon nadaljevala ob pol dvanajstih. Skoraj natančno opoldne 7. oktobra sva bila na vrhu Singu Chulija, ko je bila na gori nevihta. Čakala sva dobre pol ure, da sva lahko fotografirala, potem sva začela sestopati. Čeprav sva se sprva nameravala vrniti prek južnega grebena, sva se vendarle odločila za sestop po isti smeri čez steno, kajti južni greben je bil nestabilen in zato preveč nevaren. Zgornje tri četrtine stene sva se spuščala ob vrvi, spodnjo četrtino stene pa sva plezala prosto. Isti večer ob pol devetih sva prišla do šotorčka na ledeniku, potem ko sva bila celih 23 ur v steni; tam sva prespala, naslednji dan pa sestopila v svoj bazni tabor.«

Smer, visoko 1450 metrov, ki sta jo preplezala v dvanajstih urah in pol učinkovitega plezanja, sta imenovala po staroslovenskem bogu bliska, groma in ognja Pe-

runova smer. Ta nova smer je bila rešitev problema zahtevne vzhodne stene Singu Chulija.

PERUNOVA SMER

Pod steno ni bilo nikogar, ki bi jima pomagal, če bi se jima zgodila nesreča. Tudi njuna oprema v steni je bila izredno asketska: s seboj sta imela le polovično opremo za bivakiranje, se pravi le eno bivak vrečo, imela nista niti radijske postaje, nasploh pa le najnujnejšo opremo, da sta z lahkima nahrbtnikoma čim hitreje plezala. »Ker spodaj ni bilo nikogar, ki bi nama bil v kakršnokoli oporo, saj z nama ni bilo niti zdravnika, sva morala vzpon izredno natančno pripraviti in ga opraviti v čim krajšem času, saj sva bila vseskozi v svetu, kjer ni nobenega življenja,« je dejal Bojan Počkar. »Vendar sva se vzpona lotila zelo samozavestno, si naložila nadvse oster tempo in vseskozi obvladovala položaj. Res pa je, da sva imela veliko sreče z vremenom: prvi dan je bilo pred polno luno jasno, ko sva plezala v soju lunine svetlobe, že zelo blizu vrha sva se ob šestih zjutraj, ko je z vso močjo posijalo sonce, odločila za počitek, ko je bila stena spet v senci, sva nadaljevala plezanje. Stena je bila sicer nekoliko težavnejša, kot sva pričakovala, vendar so bile težave še vedno take, da sva jih obvladovala. Če bi bila stena še tisoč metrov višja, bi najin uspeh sodil prav v vrh svetovnega alpinizma.«

Kot sta še povedala Petrič in Počkar, predstavlja Perunova smer drzno in moderno smer v Himalaji, na svetovni ravni pa pomeni še eno potrditev za slovenski alpinizem, ki tako še vedno ostaja v svetovnem vrhu.

Vzhodna stena Singu Chulija je težavna, visoka kilometer in pol, in je zaradi svojih značilnosti zahtevala brezkompromisen pristop. Slovenska alpinista sta plezala v čistem alpskem slogu in v izjemno hudem ritmu. V steni sta potegnili direktno smer, za kar je bilo ves čas potrebno ekstremno plezanje v skali in ledu. Plezala sta hitro, učinkovito in do skrajnosti koncentrirana. Po preplezani steni in doseženem vrhu sta se s spuščanjem ob vrvi vrnila čez isto steno. Njun bazni tabor je bil zaseden 16 dni, za dostop do njega in za vrnitev v civilizacijo sta potrebovala po pet dni.

O svojih prihodnjih plezalskih načrtih Bojan Počkar in Žiga Petrič konkretno nočeta govoriti. Dejala sta le, da »odkar plezava skupaj, izbirava za svoje cilje strme in težavne stene, na svoje vzpone pa se pripravljava intenzivno in zbrano. Izredna fizična natreniranost, popolna skoncentriranost na cilj, hitrost in suverenost pri vzponu so stvari, h katerim teživa. Naslednji cilj bo zato še težji: zopet nepreplezana stena in vzpon, ki bo slovenski alpinizem ponovno popeljal v vrh alpinističnih narodov, ki rešujejo najtežavnejše probleme v najtežjem gorstvu sveta.«